

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/161/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113232481
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8113232481.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35831154, Karadžičova 8, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti žalovanej: S. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, G., za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovanej: 1/ Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, 2/ VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42 362 962, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Zámocká 36, Bratislava, o zaplatenie 920,15 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12C/314/2013-71 zo dňa 15.4.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok s výnimkou výroku o vyhovení žalobe.

II. Žalobca j e p o v i n n ý nahradíť vedľajšiemu účastníkovi v 2. rade na strane žalovanej trovy odvolacieho konania vo výške 91,39 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 261,82 eur spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 261,82 eur od 21.11.2011, v mesačných splátkach po 50,- eur vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca až do úplného zaplatenia pod stratou výhody splátok počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a náhradu trov konania žalovanej nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť nahradíť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej trovy konania 127,07 eur na účet jeho právneho zástupcu, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa okrem iného odôvodnil tým, že v danej právnej veci mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou. Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa mal preukázané, že podľa zmluvy sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ide však o spotrebiteľskú zmluvu, tak, ako je to vyššie uvedené, a preto je potrebné na ňu aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

Podľa zmluvy o splátkovom úvere žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 36.400,- Sk, ktorý sa zaviazala splácať formou mesačných splátok (60) so splatnosťou prvej splátky 20. 12. 2006 a splatnosťou poslednej splátky dňa 20.11.2011.

V predmetnom právnom vzťahu nedošlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ani k odstúpeniu od úverovej zmluvy.

V danej predmetnej veci žalobca si uplatnil úroky aj úroky z omeškania.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti, ktoré v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. má obsahovať sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť.

Žalovaná mala vrátiť 36.400,- Sk, t.j. 1.208,25 eur v 60 splátkach, t.j. na jednu splátku istina 20,14 eur a keďže bola vznesená námietka premlčania čo zostalo nepremičaných 13 (november 2013, december 2013 + 11 mesiacov roku 2014) splátok po vynásobení 13 x 20,14 predstavuje dôvodne uplatňovanú sumu 261,82 eur, ktorú súd prvého stupňa priznal spolu s uplatňovaným úrokom z omeškania, avšak len z dôvodne uplatňovanej sumy 261,82 eur. Súd preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Z výpovede žalovanej mal súd prvého stupňa zistené, že jediným príjmom žalovanej je dôchodok vo výške 270,- eur mesačne, z čoho platí mesačne inkasné pohľadávky 80,- eur a 40,- eur si pripláca na lieky. Vzhľadom na jej príjmy nie je schopná vyrovnáť pohľadávku žalobcu jednou sumou, preto jej súd podľa § 160 ods. 1 O.s.p. povolil splátky 50,- eur mesačne s tým, že keď riadne a včas nezaplatí čo len jednu splátku, stane sa zročnou celá pohľadávka, resp. jej zostatok.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku, s výnimkou výroku o vyhovení žalobe podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, alternatívne aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že nárok žalobcu bol v čase začatia konania premlčaný a jeho toho názoru, že námietka premlčania nie je dôvodná, nakoľko žalobca podal žalobný návrh pred uplynutím premlčacej doby. Pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby je rozhodný okamih splatnosti úveru. Zmluvnými stranami úverovej zmluvy bolo dohodnuté, že záväzok žalovaného splatiť úver mal byť splnený v lehote do 20.11.2011, kedy nastala konečná splatnosť úveru prirodzeným spôsobom. Pokiaľ teda v úverovej zmluve bolo dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejedná sa o čiastkové plnenie, ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a preto lehotou splatnosti je lehota na splatenie celého úveru, t.j. lehota do 20.11.2011, kedy nastala konečná splatnosť úveru. Až deň nasledujúci po dátume konečnej splatnosti úveru, t.j. 21.11.2011

sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením nesplatenej časti úveru, a teda až od tohto okamihu začala plynúť premičacia doba na uplatnenie práva, nakoľko právo požadovať vrátenie nesplatenej časti úveru od žalovaného mohol žalobca vykonať až odo dňa nasledujúceho po konečnej splatnosti úveru. V tomto smere odvolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 54/2007 zo dňa 17.6.2008, ktorý je priamo aplikovateľný na právny vzťah založený dotknutou úverovou zmluvou, ktorá svojou povahou je nepochybne absolútnym obchodom. Poukázal na ust. § 497 Obchodného zákonníka a ust. § 285/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona, záväzkový vzťah vyplývajúci zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 29.11.2006 má charakter absolútného obchodu, to znamená, že vždy podlieha režimu Obchodného zákonníka. Pri posudzovaní, či sa jedná o obchodno-záväzkový vzťah, je rozhodujúca podstata právneho vzťahu, bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. Premičanie práva z dotknutého právneho vzťahu sa tak vzhľadom na charakter a povahu zmluvy posudzuje výlučne podľa predpisov Obchodného zákonníka. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti na uvedený právny vzťah založený úverovou zmluvou ako absolútnym obchodom nie je dôvod na použitie ustanovení občianskeho práva o premičaní. Poukázal na zásadné uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. 3. 2013 sp. zn. 6MCdo 4/2012, ktorý sa jednoznačne vyjadril, že na záväzkové vzťahy z úverovej zmluvy vrátane otázky premičania sa použijú ustanovenia Obchodného zákonníka a nie Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že úprava premičania nie je otázkou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa; odlišne upravená premičacia doba v Občianskom zákonníku a Obchodnom zákonníku je len výsledkom rozdielnych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane spotrebiteľa ako deklarovanej slabšej zmluvnej strany, nakoľko premičanie pôsobí voči oboj rovnako. Z komplexnej úpravy premičania v Občianskom zákonníku a Obchodnom zákonníku nie je možné len niektoré ustanovenia považovať za výhodnejšie pre spotrebiteľa. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ Obchodný zákonník obsahuje kogentnú a ucelenú úpravu premičania, tak na absolútny obchodný vzťah, ktorým úverový vzťah je bez ohľadu na povahu účastníkov, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka pri posúdení premičania, pretože právna úprava premičania obsiahnutá v Občianskom zákonníku nebola prijatá za účelom ochrany spotrebiteľa. Súd prvého stupňa navyše žalobcovi z úverovej zmluvy uzavretej právnym predchodcom žalobcu, ktorým bola banka, nepriznal úroky a poplatky z dôvodu, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. bez bližšieho odôvodnenia konkrétneho dôvodu nepriznania riadnych úrokov a poplatkov. Z tohto dôvodu považuje odvolateľ rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto smere za neodôvodnené a nepreskúmateľné. Úverová zmluva, z ktorej si žalobca uplatňuje voči žalovanému nárok, je riadnou a platnou zmluvou so všetkými podstatnými náležitosťami podľa zákona č. 258/2001 Z. z. platného a účinného v čase podpisu úverovej zmluvy, v úverovej zmluve je uvedená výška poskytnutého úveru, úroková sadzba, RPMN, výška mesačných poplatkov, výška mesačnej splátky pozostávajúcej z istiny úveru, riadnych úrokov a poplatkov za správu úveru, periodicita splátok a počet splátok. S poukazom na vyššie uvedené má odvolateľ za to, že je preukázaný nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej pohľadávky z titulu nesplateného úveru v rozsahu ním uplatnenom v žalobe, ako aj právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, a žalobcom uplatnený nárok je v celom rozsahu dôvodný a nie je premičaný ani len čiastočne.

Žalovaná ani vedľajší účastník sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) výzvou zo dňa 18.01.2016 účastníkov vyzval na zváženie vyjadrenia k prípadnému odlišnému právnemu posúdeniu veci, keďže v doterajšom konaní nebolo aplikované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v spojení s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

Žalobca, žalovaná ani vedľajší účastník 1/ sa k výzve odvolacieho súdu nevyjadrili.

Vedľajší účastník 2/ vo vyjadrení k výzve uviedol, že z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť iba splatnú časť pohľadávky. Predmetné ustanovenie hovorí o podmienkach, za akých banka môže postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu. Výzva podľa § 92 ods. 8 je svojou povahou jednostranný adresovaný právny úkon. Nedodržanie písomnej výzvy preukázateľne zaslanej druhej strane má za následok neplatnosť tohto úkonu. Neplatnosť tohto úkonu má za následok neplatnosť nadväzujúceho úkonu, ktorým je zmluva o postúpení pohľadávky. Ak žalobca nepreukáže zaslanie výzvy žalovanému, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy

žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Právny predchodca žalobcu v rozpore so zákonom postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania na žalobcu. Keďže neboli dodržané všetky podmienky postúpenia pohľadávky, žalobca nie je oprávnený z hmotného práva uplatňovať voči žalovanej žiadne nároky.

Odvolačný súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutých výrokoch vecne správny.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplynulo, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. (banka) a žalovaná dňa 29.11.2006 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. 0503945292, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 36 000 Sk. Žalobca aktívnu legitimáciu v predmetnom konaní odvíjal od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 28.03.2013 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, o čom bola žalovaná upovedomená písomným oznámením zo dňa 05.04.2013. Predmetom postúpenia mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne a.s. voči žalovanej, ktorá vznikla zo zmluvy splátkovom úvere č. 0503945292 zo dňa 29.11.2006.

Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu

Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

Žalobca v konaní nepreukázal, a to ani napriek výzve odvolacieho súdu s poukazom na možnosť iného právneho posúdenia veci, že postúpeniu pohľadávky predchádzalo zaslanie výzvy žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a nadväzne ani to, že žalovaná bola napriek výzve v omeškaní s plnením jej dlhu dlhšie ako 90 dní. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

Správnemu výroku vo veci samej zodpovedajú aj správne výroky o trovách konania.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, pričom úspešná žalovaná a vedľajší účastník 1/ si trovy odvolacieho konania neuplatnili, žiadne trovy odvolacieho konania im nevznikli.

Vedľajšiemu účastníkovi v 2. rade vystupujúcemu v konaní na podporu žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na § 93 ods. 4 O.s.p. vo výške 91,39 Eur, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za 1/ prevzatie a prípravu právneho zastúpenia - 41,50 Eur, 2/ vyjadrenie vo veci samej zo dňa 03.02.2016 - 41,50 Eur (§ 10 ods. 1 - z hodnoty plnenia, ktoré je predmetom odvolacieho konania, t.j. 658,33 Eur, § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a z režijného paušálu (§ 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.) vo výške 8,39 eur. Trovy, ktoré vedľajšiemu účastníkovi vznikli v súvislosti s vyššie uvedenými úkonmi právnej služby považuje odvolací súd za účelne vynaložené. Vedľajší účastník do konania vstúpil na podporu práv žalovanej - spotrebiteľa. Procesná aktivita vedľajšieho účastníka súvisí s ochranou spotrebiteľa, ktorej sa priznáva význam pri zvyšovaní kvality života spotrebiteľov (porov. rozsudok súdneho dvora Mostaza Claro C-168/05, bod 37, cit.: Okrem toho, smernica, ktorá smeruje k posilneniu ochrany spotrebiteľa, predstavuje podľa článku 3 ods. 1 písm. t) ES opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Spoločenstvu, najmä, na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celom Spoločenstve (pozri analogicky v súvislosti s článkom 81 ES rozsudok Eco Swiss, už citovaný, bod 36). Právo na právne zastúpenie je garantované Ústavou SR, ktorá v článku 47 ods. 2 stanovuje, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Vedľajší účastník ako právnická osoba - občianske združenie, nemôže byť výnimkou v tom smere, že by sa takému účastníkovi malo toto ústavné právo odopierať. Zabezpečenie právneho zástupcu z radov advokátov je plne v súlade s plnením účelu a poslania tohto občianskeho združenia, pričom nijakým spôsobom sa takto nespochybňuje podstata a poslanie občianskeho združenia. Práve naopak, ide o prejav zodpovedného a kvalifikovaného prístupu pri ochrane práv spotrebiteľa. Vo vzťahu k právnomu úkonu - vyjadreniu vo veci samej odvolací súd uvádza, že k tomuto došlo na základe výzvy odvolacieho súdu, preto ani tento úkon nie je možné považovať za neúčelný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.